

valgt til Statsrevisor af Thinget, og altsaa vel ogsaa maa antages at have erhvervet sig noget Blik paa denne Materie — jeg siger, vi have paa vor Side ikke blot haft disse to Mænd, men jeg troer, at vi have den hele almindelige Betragtningssmaaede af dette Lovforslag for os. Saa ofte vi her have behandlet denne Sag, har den været henviist til Finantsudvalget, den har været betragtet som et Supplement til Finantsloven; men, skal det maa jeg spørge, ikke antyde det Naturlige i, at man gør denne Sag til Gjenstand for en aarlig Lov, at man ikke udstrækker den videre end selve Finantsloven, hvortil man har betragtet den som hørende; og naar der i næste Sæssion fremkom et andet Forslag fra Ministeriet med Oplysning om, hvilken Virkning den nu foreliggende Lov havde haft, og disse Virkninger viste sig at have været praktisk gavnlige, saa vil den høitærede Indenrigsminister deri finde det bedste Beviis for, at den Maade, hvorpaa den hidtidige Usikkerhed om dette Spørgsmaal nu fjernes, har været den rette, og den bedste Grund for at faae Loven udstrakt saaledes, som han ønsker, indtil Finantsaaret 1860; men nu at paastaae, uden at fremkomme med noget som helst Beviis derfor eller endogsaa blot med en Angivelse af Grundene, at det at indskrænke Tiden for Loven saaledes, som vi have foreslaaet, skulde være en væsentlig Afvigelse fra, hvad der er foreslaaet; det troer jeg ikke, at man uden Videre kan antage.

Den høitærede Indenrigsminister bemærkede, at vort andet Ændringsforslag om, at der udtrykkeligt skulde stee en Tilføining om Ministerens Ansvar, skulde være noget Fornærmeligt; men jeg kan ikke troe, at den ærede Minister skulde have opfattet Forslaget saaledes, at det var stilet imod ham personlig, eller imod de ærede Ministre, som nu fungerer. Jeg

troer, at Thinget efter de Erfaringer, vi under vor constitutionelle Forsatning have haft med Hensyn til Pengesagernes Forvaltning, gjør bedst i at sikke sig med rene og klare Ord. Jeg troer, at Folkethinget i den Henseende har givet Læreperge nok, og jeg seer ikke, hvorledes det kan antages som en Fornærmelse, at der udtrykkeligt i det ene Led af Loven siges det Samme, som der staaer i det første, thi, naar der i det første Led staaer „under Ansvar af vedkommende særlige Minister“, begriber jeg ikke, at det skal kunne kaldes en Fornærmelse at sætte det Samme i det andet Led.

Det er maaskee mindre rigtigt, at vi ikke have foreslaaet, at Ordet „Bestyrelse“ i det andet Stykke skulde udgaae; thi, havde vi gjort det, vilde Ordspøiningen have været den samme i begge Leddene; og naar den ærede Minister selv har foreslaaet Lovens første Led affattet, som det i Forslaget foreligger, synes jeg ikke, at den samme Affattelsesmaaede med Hensyn til det andet Led giver nogen Anledning til deri at see en Fornærmelse eller endog blot en Mistillid. Jeg troer, at den høitærede Ministers tidligere Udtalelser om hans Stilling som Finantsminister for Kongeriget ikke kunde Andet end berettige os til at affatte Loven med den største Forsigtighed, thi jeg, og jeg tør sige en stor Deel af Thingets Medlemmer, om ikke de allerfleste, har opfattet hans tidligere Udtalelser i den Henseende saaledes, at han vel bestyrede Kongerigets Finanser, men at han ikke var Landsdelen Danmarks særlige Finantsminister, og jeg troer, at man efter de Udtryk, den ærede Indenrigsminister har brugt i Begyndelsen af denne Rigsdags-sæssion, har været i stor Ubished, om vi virkelig for Kongerigets Vedkommende havde en Minister, der var ansvarlig som Finantsminister.